

FOLK OG LAND

102178

NR. 16 — 15. ARGANG

LØRDAG 6. AUGUST 1966

LØSSALG 1 KRONE

ALEXANDER LANGE:

Sannheten om Majavatn

SPENNENDE FLUKTSKILDNING AV LEIF B. LILLEGAARD. MEN FORTIELSE AV VESENTLIGE FAKTA, FØRST OG FREMST REGJERINGEN NYGAARDSVOLDS FORDØMMELSE AV DETTE KYNISKE BRITISKE SOE-TILTAK SOM GRUNNET LØGN OM ØYEBLIKKELIG INVASJON PÅ HELGELAND KOSTET MANGE BORTKASTEDE TAPRE MENNS LIV. VAR GENERAL ØEN, ELLER ANDRE NORSKE IMPLISERT I MAJAVATN BAK REGJERINGENS RYGG?



Fra Majavatn.

I manuskriptet har jeg under hovedoverskriften satt et geledd av pund sterling-tegn slik: £ — — —. Dette gir meget av den hele og fulle sannhet om Majavatn, britiske pund og britisk løgn. Eller «MAJAVATN-TRAGEDIEN» som Leif B. Lillegaard dog ser seg nødsaget til å kalle den i sin tross alt leseverdige bok på Gyldendal Norsk Forlag, Oslo 1964. sitt ellers misvisende og livforsvarende forord som vi skal komme tilbake til, skriver «generaløyntant» Bjarne Øen blant annet: «Denne boken handler om landsetting av commandos på de ytterste holmer og skjær langs Helgelandskysten, om mot, oppfores og fedrelandssinn i de onde år. ... Men kanskje alle vil stille seg det spørsmålet man har stilt seg tidligere: Var hensikten, resultatet, ofrene verd? Hadde det noen betydning det han gjorde, den anonyme gårdbrukeren, fiskeren, og alle de andre som uten å nøle førte folk til farlige steder og som sloss uten å være kommandert til det, uten erstatning for tort og svie, og som uten kny adlød den frihetsflammen som brente i dem.» Denne general without merit har glemt at hans egen emigrantregjering fordømte Majavatn.

I imperiets stabssjefkomité hvor generalfeltmarskalk Alanbrooke var sjef ble invasjon i Norge skrinlagt etter et stormende møte med Churchill 12. oktober 1941. Dette står på side 262 i «The Turn of The Tide» av Arthur Bryant. Collins, London 1957.

Lillegaard er stygg mot bokens og sitt eget eftermæle når han ikke tør fortelle — ja jeg går ut fra at han ikke er en kjøpt og betalt britisk agent — ikke tør fortelle at villførte nordmenn i et antall av 37 døde nyttig for illegal innsats på okkupert område av høyeste faregrad etter folkeretten — efter å ha blitt forledet av



Leif B. Lillegaard.

britisk løgn til en innsats som de ellers ikke ville ha deltatt i. — Som jeg siden skal påvise. — Likeledes tør ikke herr Lillegaard nevne pakkemordet av 3. august 1943 på småbruker Rødvik Nilsen, gårdbruker og saboter Erling Grannes' nabo ved Majavatn. Hvorfor dette mord? Dette burde De ha forklart i Deres bok om Majavatntragedien. Det var kanskje den verste tragedie av dem alle!

De absolutt tapre norske Linge-løvene med silent killing kniv, sprengstoff og litt av hvert annet som kom inn på for eksempel Helgeland med en britisk løgn til gode nordmenn, de skadet ikke Wehrmacht, tvertimot de ble av denne brukt som påskudd til å trene den i en blid okkupasjon delvis innsnevde tyske soldat. Dette har jeg skriftlig bevis for i Fehmers og Essers rapport om illegaliteten i Norge. Nu skal vi bevilge oss et vesentlig sitat om denne folkefiendtlige virksomhet under okkupasjonen på Helgeland.

Løvene Nygaardsvold og Lie brøler mot Majavatn og britene.

Herrne Lillegaard, John Lyng og sjefredaktør Christensen synes ikke å være oppmerksomme på følgende som er trykket i et svært offisielt verk som heter «Regjeringen og hjemmefronten under krigen. Aktstykker utgitt av Stortingets».

Dette verk som har ligget upåaktet av våre etterkrigsprofitorer er trykt hos Aschehoug & Co. (W. Nygaard) Oslo 1948.

La oss nu se hva den norske London-regjering, som av og til kunne være ganske nasjonal, og tildels uavhengig i sin selvvalgte, men anskelige stilling, skrev om Majavatn. Hvorfor har ikke le norske majavatnskildrere oppdaget disse vesentlige ut-

(Forts. side 4)

OLAV HOLM:

EMUER



Patriotisme på mørkeloftet.

I.
En emu, hva er det for noe? Det er en australsk strudseart, som er blitt kjent over hele verden p.g.a. sin taktikk å stikke hodet ned i ørkensanden, når den tror seg utsatt for fare eller ubehageligheter. Dermed tror den den hellige grav vel forvaret. Emuen er ikke som sin strålende afrikanske fetter utstyrt med overdådige fjær på vinger og hale. Den ser tvertimot fattigslig ut, hvilket kanskje er forklaringen på, at den flakser med ving-

stumper og halestubb, så snart faren er over og føler seg som en pockers kar.

II.
Det er skikket til å vekke forundring — i noen grad — at dette emuens adferdsmonster i farens stund, har vakt slik oppmerksomhet. Den har jo dette tilfelles med mange andre av Vårherres skapninger, ikke minst de som går på to.

Under okkupasjonen her i landet — om forlatelse — under krigen selvfølgelig — under «krigen», ble der bokført, etter hva der nylig er opplyst ikke mindre enn firtitusen emuer, hvorav en del — i mangel av ørken og sand — med krumme knær og dødsforakt sporenstreds bega seg inn på skauen for først å vise seg igjen på signalet «Faren over». Og for da, i likhet med den australske utgave av arten, å bakke med vingene m.v. Flertallet drog allikevel ikke på skauen før dagen for dette signalet gikk, for senere å kunne paradere for hans hjemvendte majestet og motta hans anerkjennelse. Det gikk nok litt rundt



Bjarne Øen.

(Forts. side 2.)

MAJAVATN -

(Fort. fra side 1)

sagn om hvordan de skutte patrioter ble bedradd?

Vi siterer dette fantastiske fra bokens side 188 in extenso: Dokument nr. 85. Johan Nygaardsvold til Trygve Lie, dat. London 12. februar 1943. Skriv. Orig. (egenhendig) i U.D.

«Hvis J.S.' rapport 2) er ment som en redegjørelse for hvordan Regjeringen så på Majavatn- og Bittern-affæren, så er den i høyeste grad misvisende. De folk som får denne rapport må uten tvil få det inntrykk at Regjeringen både har sagt ja og amen til både Majavatn og Bittern. Og videre må de uvikkelig få det inntrykk at enten er Regjeringen enig i alt hva disse folk gjør, eller også at Regjeringen er satt helt ut av spillet når det gjelder å tukle med saker som kan få de frykteligste følger for masser av våre folk hjemme.» — «Vi kan vel ikke godt si noe om hvor uansvarlig vi synes disse to kontorer arbeider.» —

Nr. 86. Trygve Lie til Bull 16. februar 1943. Regjeringen til Hjemmefronten.

Telegram. Konsept i U.D. Side 189:

«Statsministeren og jeg ønsker gjerne brakt til kreisens kunnskap at hvor uforklarlig det enn kan høres ut, hadde ingen av oss kjennskap til Majavatn- og Bitternsaken før vi fikk melding herom hjemmefra og fra nordmenn som hadde vært nødt til å flykte til Sverige. Heller ikke har vi hatt kjennskap til Televåg- og Rjukan-saken. Hverken forberedelsene til ekspedisjonene eller valg av personer har vi vært kjent med. På grunn av forløpet av disse affærer er saken tatt opp med de militære myndigheter, og vi håper at forholdsregler er truffet slik at gjentagelser ikke skal inntreffe. På grunn av forholdene har vi ikke kunnet gå til drastiske skritt som avskjed av de ansvarlige. Ansvar ligger dels også på engelsk hold (Majavatn), og dels på norsk hold (Bitternsaken). Hvis den sivile krets hjemme skulle få orientering eller rapporter om lignende saker vedrørende de forannevnte som kretsen skulle mislike, må vi straks underrettes gjennom de vanlige kanaler. Vi deler nemlig fullt og helt hjemmefrontens syn på disse spørsmål, og er enig i at vi ikke unødlig setter menneskelig fare.»

Her viser det seg altså at regjeringen kunne være anti-britisk i London, og mot Majavatn. Hvorfor skriver disse kiære drømmefabrikanter Lillegaard, sjefredaktør

Christensen, og Rinnanaktoren Lyng, som vel nu er kommet litt for høyt på strå, hvorfor skriver disse folk nesten bare tull om det sentrale i Majavatn-tragedien? Det sentrale er jo den norske emigrantrgjeringens reaksjon. Var det Øen Regjeringen ville avskjedige, men ikke turde?

I sitt forord til Lillegaards bok anfører generalløytnant Øen noe som absolutt ikke stemmer. Men det kan være et fåfengt forsøk på selvforsvar og kanskje skrevet for at de henrettede etterlatte skulle leve videre på den løgn og øyeblikkelig invasjon som var grunnen til at de henrettede reale norske patrioter bar våpen innover fjell og dal midt for synet på befolkningen. En lensmann som jeg kjenner godt fortalte således at en aften han kom forbi en kirke, så han i den skarpe aftensol som falt inn i sakristiet at man sto og pakket ut disse våpen... Det ble naturligvis regnet med av SOE at når tyskerne grep og skjøt sabotørene ville det bli hat i befolkningen mot tyskerne. Denne noble tankegang slo ikke til som man skal se for Majavatn-tragediens vedkommende. Det ble så altfor hurtig kjent i befolkningen, hvem forbrøytelsen skyldtes. Det var hverken tyskerne eller N.S.

Herr Øen skriver noe som jo ikke er sannhet om forholdene etter 12/10 1941:

«Et av disse alternativer var en alliert landgang, i første omgang frigjøring av deler av Nord-Norge. I en slik situasjon er det klart at eksistensen av en hemmelig organisasjon i dette område av veltrenede styrker som kunne gi etterretning om tyskernes motiltak og som kunne ødelegge lagre, hindre transporter og beskytte visse installasjoner som landgangsstyrkene ville få bruk for osv., ville være av stor, kanskje avgjørende betydning. Dette er i korte trekk bakgrunnen for det som skjedde ved Majavatn.»

Når man vet at invasjon i Norge ble definitivt skrinlagt av den britiske militære ledelse i et ganske visst stormfullt møte med Churchill 12. oktober 1941, så har administratoren i undergrunnen, herr Øen, med ovenstående lite velvalgte ord engasjert seg påfallende i Majavatn-tragedien og påkaller seg også de etterlattes oppmerksomhet. Fra den nye Lingeboken gjengis fra «VI MENN» nr. 28—1962 en forsinket erkjennelse av den



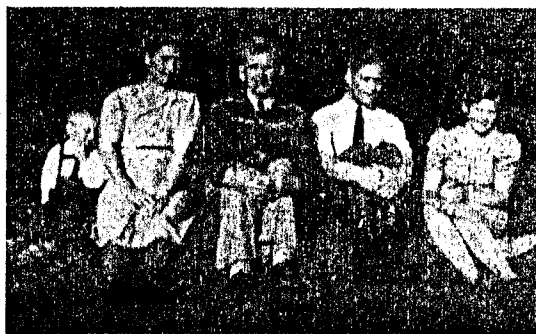
Feltmarskalk, viscount Alanbrooke.

britiske våpensmuglingsfarlige karakter, ikke for okkupanten, men for den offervillige befolkning:

«Idag kan man spørre hvorfor det ble bygd opp en så vidt stor organisasjon på Helgeland allerede i 1941—42. Det er en regel at hemmelige organisasjoner kan eksistere bare en begrenset tid i okkupert område uten å bli oppdaget av fienden. Det ligger nær å tro at norske liv ble utsatt for uødig fare gjennom oppbyggingen av militære grupper av slike dimensjoner så tidlig som i 1941.»

Det vil fremgå av det etterfølgende hvem som er de ansvarlige.

De britiske herrene har forøvrig vært på de trakter før. Vi leser således i et av ASCHEHOUGS eldre leksika: — «De store skogstrekninger i Vefsens øvre dalføre sammen med Hattfjelldalen herred utgjorde en større del av de Haaloga-landske almenninger, som i det 18. aarhundrede gikk over i private hender og i 1865 solgtes til et engelsk kompani, som drev rovhugst der i noen aar. Den norske stat kjøpte disse skogstrekninger i 1900 av det engelske kompani.»



Den myrdede Rødvik Nilsen med familie.

SELMOTSIGENDE ØEN

På første side i «DAGBLADET» for 18. februar 1957 hører vi en helt annen versjon enn den dulmende tale hos Lillegaard om de skjønne strategiske planer bakom Majavatn. Det heter således i overskriften over tre spalter: «En ulykke — sier general Øen om Churchills invasjonsplaner på Nord-Norge. Britene handlet av og til på egen hånd før 1942.»

«Efter min mening ville det vært en stor ulykke, ja, en føler seg fristet til å bruke ordet katastrofe, dersom britene i 1942 hadde gått til en aksjon på Nord-Norge, sier general Bjarne Øen, vår forsvarssjef idag og fra 1942 og fram til krigens slutt i en meget sentral stilling i planleggingen av aktiviteten på Norge fra Storbritannia i det hele tatt.

Jeg hørte i 1942 om Churchills ønsker, og jeg tror den ubehagelige aksjonen i Majavatnet og traktene omkring hørte sammen med planen om å rykke inn i Nord-Norge, men jeg så aldri noen fast utformede planer,» heter det i DAGBLADETS gjengivelse av herr Øens utsagn. Britene handlet på egen hånd da det gjaldt forsøk på aksjoner på Norge og uten at norske myndigheter ble spurt. Men det kan vi ikke klage så sterkt over. Det tok tid innen norske myndigheter hadde etablert seg, vi hadde ikke ferdigtreuede styrker, vi hadde svært lite å sette inn, bortsett fra handelsflåten, naturligvis. Fra 1942 og krigen ut kan jeg ikke huske noen tilfeller der norske myndigheter ikke ble informert om aksjoner i Norge, gjengir Dagbladet som herr Øens utsagn.

Litt nedenfor kommer så herr Øen med en uttalelse, som Dagbladet har satt med halvfett. Den viser at de stadige løfter til den hjelpsomme «transportavdeling» om øyeblikkelig invasjon i Helgeland 1942 var pur løgn. Hadde daværende oberstløytnant Øen i 1942 slikt samarbeid med SOE at han var vitende om denne løgn, som førte 49 kvalitetsnordmenn i døden? (+ en svenske, kaptein Sjøberg).

«Skulle en invasjon i Nord-Norge vært iverksatt i 1942 — sier herr Øen i DAGBLADETS gjengivelse — måtte den vært så sterkt organisert, med støtte av fly og flåte, at det var utelukket at denne kunne mislykkes. Men noe slikt lot seg ikke gjøre i 1942.»

Denne herr Øens korrekte uttalelse i motsetning til hans utsagn om bakgrunnen for Majavatn-aksjonen i hans forord til Lillegaard er just hva feltmarskalk Alanbrooke og hans kolleger, ikke minst første sjølord, admiral Pound fremholdt i møte 12. oktober 1941 med Churchill, hvor denne definitivt oppga sin rabiate invasjonsplan i Nord-Norge.

Hva mente gjenlevende blant sabotørene selv etter at slaget hadde rammet dem?

Jeg siterer fra «Regjeringen og Hjemmefronten under krigen. Aktstykker utgitt av Stortinget». Fra dokument nr. 37, side 118. Originalen i U.D. Sendt med skriv fra Bull til U.D. i London 19/10 1942. Gjenpart sendt Forsvarsdepartementet:

«Pressekontoret (ved legasjonen i Stockholm) mottok omkring 20. september følgende melding fra Namsos, datert 9. september: «Ångående kommandofolkene — i Namdalen 14 mann, så var Nils (organisasjonslederen i Brekkvassli) bedrøvet over at de ikke syntes fullt voksne for sin oppgave. De hadde tatt til sine fortlørlige folk av den mest pratsomme type. Derfor ble deres gjøren og laden straks kjent blant folket i bygden... Ved nyttårsdøgn kom en del personer direkte fra England for å organisere det hemmelige militærarbeid i Distriktet. 3 til 4 skipsladninger med våpen og ammunisjon ble etter hvert fordelt på hele Helgeland. Hva Grane angår ble våpnene løst i Vistenfjorden og båret over fjellet... En uke efter begivenheten ved Majavatnet ble lensmannen og lensmannsfullmektigen i Bindalen myrdet. Tyskerne har satt disse begivenheter i forbindelse med hverandre...»

En av karene, journalist Roldal Bjerkeseth fra Mosjøen sier at det blant dem som har vært med på det illegale arbeid i Mosjøen og omegn, råar adskillig bitterhet over den vending saken har tatt. Kurere fra England hadde stillet en invasjon i utsikt senest i juli måned d.å. og med slike forventninger gjorde distriktets unge menn en ypperlig innsats og tok stor risiko. Hele det illegale arbeid ble lagt an i tillit til loftene om invasjon. Bjerkeseth og andre har oppfattet det slik at løftet kom fra regjeringshold og det rår stor bitterhet over at slike løfter blir gitt

(Fort. side 8)

MAJAVATN -

(Forts. fra side 4.)

uten at de blir innfridd, mens hundrevis av ungdom setter sitt liv på spill for å gjøre hva de anser for sin plikt. Etter hennertelsene vil bitterheten bli enda større.»

Dok. nr. 40. Legasjonen i Stockholm til U.D. dat. 24. oktober 1942. (Hjemmefronten til Regjeringen). Skriv. Orig. i U.D. Forelagt Utenriksministeren. Påtegnet sett av Kongen. Kopier sendt Forsvarsdepartementet og E-kontoret. Side 121:

«En bror av den hennertede Alf Stormoe, Egil Stormoe, som arbeider som gruppefører sier på egne og kameraters vegne at de har båret 12 tonn våpen, ammunisjon og utstyr over fjellet, og at det hver gang det kom en ny ladning ble meddelt dem at lederne fra England hadde sagt at det hastet, og at man måtte skaffe flest mulig til arbeidet. Da første ladning kom fikk de beskjed om at invasjonen ville finne sted senest den 15. mars i år. Dette tidspunkt ble imidlertid stadig utsatt, men da den siste ladning kom i juli måned, ble det sagt at det hastet slik at mange måtte forlate onnearbeidet, idet man gikk ut fra at invasjonen var umiddelbart forestående. I tillit til løfter, som man måtte gå ut fra var gitt av de ansvarlige ledere i England, ble 2 å 3 hundre mann tatt med til dette arbeid. Blant disse var det mange som man ikke ville ha tatt med hvis arbeidet hadde vært lagt an på lang sikt. Heller ikke ville man ha brukt så mange folk dersom det ikke var blitt sagt at det hastet så sterkt. Etter det som er hendt er stemningen hos de gjenværende meget nedtrykt. Skuffelsen er så stor og tilliten så liten at man ved en fremtidig landgang ikke lenger kan regne på den samme aktive inngripen fra befolkningens side som tidligere ville ha vært en selvfølge. De beste er allerede borte og de som er igjen vil nødig utsette seg for større personlig fare enn strengt tatt nødvendig.»

Men det er ikke nok med dette for briter og andre som etter statsminister Nygaardsvolds og utenriksminister Trygve Lies mening i de foran siterte statsdokumenter bak regjeringens rygg og uten dens vitende hadde tuklet med Majavatn-affæren, slik at denne kunne innregistreres som landsskadelig, hva snikløp under okkupasjonen alltid kan bli. Men Majavatn som kameleon John Lyng og den sterkt gjendiktende sjefredaktør i VG Christensen, Lillegaard og mange andre har søkt å

utnytte uten nok dokumentarisk og faktisk grunnlag — Majavatn ble på grunn av dens iboende løgn en fæl bumerang mot britene og deres leiesvenner. Hvorfor turde ikke emigrantregjeringen «gå til drastiske skritt som avskjed av de ansvarlige» som det heter i Trygve Lie til Bull 16/2 1943?

Hva skrives det ikke i aktstykket boken på side 122:

«Et annet medlem av organisasjonen, Rolf Rogne, som har sittet arrestert i tre uker sammen med dem som ble hennertet, slutter seg til denne fremstilling og fremholder at for et par måneder siden var skuffelsen over at den lovede invasjon, ikke fant sted så stor at da arrestasjonene foregikk, må stemningen sies å ha vært på bristepunktet. For igjen å få ro og hindre at flere menneskeliv gikk tapt til ingen nytte, var man så å si villig til å ofre alt. Det er en stor fare for at den oppfatning kan bre seg at man like godt kan gi seg over og hjelpe tyskerne med å finne våpenlagre m.v.»

De som ikke kan kjempe militært og regulært mot en inntrenger, må holde seg til sin egen kapitulasjonsavtale med videre. Men England hadde interesse i bråk på Helgeland, ikke den britiske militære ledelse, men sabotasjedilletanter, hjulpet av norske øer og x'er.

Ord til Leif B. Lillegaard.

Når De neste gang skriver om saker og ting her i Norge under okkupasjonen, legg da reidselen for ikke å skrive konform med den herskende klikks meninger i øyeblikket helt bort. Det det gjelder på langt sikt er å skrive det som er sant og derfor er i slett med den norske granitt. De nevner ikke dette stygge mordet på Rødvik Nilsen, Majavatn, som etter oppdrag tok seg av Erling Grannes' gård etter at denne var rømt med sin familie og de fire Lingekarene, hvorav en på alt annet enn uklanderlig måte drepte lensmann Fossem og hans fullnektig Skogmo som var i et helt lovlig og befalt ærend på Ursvold i Bindal. De er oppmerksom på at det er reist støtte av disse bra karer deroppe, ikke minst fordi en meget sosialt innstillet magnat og bra kar i Bindalen ville det. Under arbeidet med boken gikk De opp ruten til flyktningene sammen med drapsmannen, nuv. kaptein Harald Bugge. Dere to regnet ut at flyktningene under ledelse av det militære geni Erling Grannes hadde tilbakelagt omtrent 40 mil så godt som uten



«HISTORISK STOFF» I DANMARK

Eftersom tiden går og de gamle legender viser henner og mer fordi en ikke lenger har slik bruk for dem, kommer det frem flere og flere åpenhjertige uttalelser både her tillands og kanskje spesielt i Danmark. For kort

Andenæs -

(Forts. fra side 7)

Ellers noterer vi at Andenæs fremdeles opprettholder sitt gamle «silkefrontsyn» når det gjelder det kollektive erstatningsansvar. Han skriver at «det er meget tvilsomt om dette syn (begrunnelsen for det kollektive ansvar) er korrekt», men som den lovlidige mann han er, så anfører Andenæs den høyst kompromitterte Høyesteretts kjennelse som avgjørende.

Det får være nok med disse små plukk fra den meget omfattende villedning professor Andenæs gir om den juridiske side av «retts»oppgjørets lovligheit. Hans anførsler er så å si på alle punkter tilbakevist på forhånd både i en rekke artikler i dette blad og i større arbeider av blant andre professorens svenske kolleger i Instutet för Offentlig och Internationell Rätt» (som han

mat med tyskerne etter seg over det mosegrodde fjellet og med tre kvinner i sitt følge. Når jeg ser bort ifra at De i boken er konjunkturbetont, så er De etter min mening en stor skribent. Deres skildring av hvordan Erling Grannes førte flyktningene ut mot kysten og etter drapene på Ursvolden tilbake over Majavatn til grensen, det er norsk skrivekunst av format. Boken skulle ha vært gjort uhistorisk og kalt Flukten. Sabotørens gjenlevende representant Erling Grannes ga Dem en knallende kritikk i Helgeland Arbeiderblad for 4/11 1964, merk her visse ting. Søk engang å se dette betagende tema i et langt syn og skriv om Majavatn omigjen uten å skjele til det politiske som har fordervet så mange gode oppslag i Norge. Selv kommer jeg engang tilbake til dette tema som jeg har dovent, gledet og gruet meg over. Glem ikke de mange adle døde! Hva har de skyldige gjort for de etterlatte?

Alexander Lange.

tid siden fremsatte således den danske sakfører Carl Madsen, som i 1941 ble arrestert som kommunist av de danske myndigheter under deres samarbeide med tyskerne, en rekke injurierende beskyldninger under en TV-utsendelse. Københavns politidirektør Eivind Larsen ble således karakterisert som «SS-mordernes håndlanger». Om de danske dommere sa han: «Tilsvinet som boddellassistenter av de myrdedes blod er de danske dommere.» Også politikerne fikk sitt pass påskrevet: «Bødlenes medhjelpere var danske politikere. Den radikale Jørn Jørnsen og Mussolinitilbederen Ole Bjørn Kraft er to av dem.» De to har etter verdenskrigen vært hennholdsvis undervisningsminister og utenriksminister. Slik som i Norge overhører de anklagede alle slike ubehagelige henvisninger og det faller dem naturligvis ikke

forøvrig også nevner, men avfeier med at den svenske regjering hadde et annet syn fordi den av hensyn til forholdet til Norge avviste å støtte en svensk borger rammet av det norske «retts»oppgjør), av advokat Helliksen, av major Kjelstrup og av prost Hedem. Men, som sagt i innledningen: Andenæs er en smidig og farlig debattant som virkelig kan få mindre orienterte til å godta de høyst mangelfulle henvisninger til kritikken over «retts»oppgjøret og de nødvendige innrømmelser han gjør som utslag av «objektivitet». La oss derfor slå fast at Andenæs er så langt fra en objektiv drøfter av disse spørsmål som noen kan bli. Han har i alle år — kanskje bortsett fra den aller første tid — stått i spissen for forsvaret av det misbruk av rettsvesenet som fant sted med politisk bakgrunn fra 1945 og utover. Det er mulig en kan få utlandet til å tro at det her dreier seg om en bedømmelse foretatt av objektive utenforstående nordmenn, men i Norge vet alle og enhver at Andenæs er de anklagede rettsmisbrukeres hovedstøtte under forsvaret mot den knusende kritikk som har vært reist mot «retts»oppgjøret, ikke bare — som Andenæs fremstiller det — av domfelte NS-folk, men av en rekke fremtredende og virkelig objektive nordmenn med hans profesjonale forgjenger Skeie i spissen.

inn å forsøke på den håpløse oppgave å renske seg. I telegram fra København hater det at «Carl Madsen tippet og bad om å få en rekke injuriersaker. Men det kan jeg vel neppe regne med, han etter utsendelsen, skulle noen av de nevnte våge seg ut, skal jeg støtse dette landet, for å finne levende vitner som kan fortelle herrerne hva de foretatt seg dengang, og jeg skal lov at det blir kompromittert ting som kommer for dagen! Carl Madsen får neppe anledning til å provosere sine motstandere. Allerede i går kveld meddelte de fleste av de angrepne at de ikke far det rimelig å reise sak. Politidirektøren avferdiget påstanden om at han var «SS-mordernes håndlanger» med at her var det snakk om historisk stoff». I Danmark fant man som kjent beleilig syndebukker for et «rettsoppgjør» på samme vis som Norge. Ellers merker man se at også der henvises det til den berømmelige «historien dom» når de faktiske forhold trekkes frem.

HØYESTE VAKTSOMHET

Zentralrat der Juden in Deutschland har påny oppfordret til «høyeste vaktsonhet» overfor den «i Bundesrepublikken i den senere tid oppdukkende høyreekstremitistiske, antijødiske propaganda». Dette følges på den partipolitiske front opp med krav om forbud både mot ukebladet NATIONAL ZEITUNG og mot det nasjonaldemokratiske parti, som hadde slik sensasjonell fremgang ved de siste lokalvalg i Bayern og Slesvig-Holstein

FOLK OG LAND

Kjershovsgt. 5, Oslo 4
Telefon 37 76 96
Boks 3214 - Sagene

Ekspedisjonsstid: Tirsdag til fredag fra kl. 10 til kl. 15. Mandag og lørdag holdes kontorene stengt.

Redaktør Melsom kan bare påregnes truffet etter forutgående avtale.

Abonnementspriser:
Kr. 40.— pr. år, kr. 20.— pr. halvår i Skandinavia
Utlendet kr. 25.— pr. halvår. I nøytralt omslag innenlands: Kr. 50.— pr. år, kr. 25.— pr. halvår.

Løssalg kr. 1.—

Bruk postgiroen: 16 450.

Utgiver A/S Folk og Land
Viking Boktrykkeri